

[Albrechtsen]

Det fremgår af den nævnte oplysningspjece, at Danmark i al fremtid vil kunne sige nej til »hvad som helst«, og det gentages oven i købet flere gange i pjecen. Gælder dette nej også den EF-pakke, som er en traktatændring, hvor der gælder den traktatfæstede vetoret, jfr. artikel 236 i Romtraktaten, eller er det kun i fremtiden, Danmark kan sige nej, ikke nu og til pakken, hvor den mest grundfæstede vetoret findes? Postulatet i pjecen er, at man i fremtiden også under pakken vil kunne sige nej, jfr. Luxembourgforligets tekst om enstemmighed i vitale spørgsmål, som er langt svagere funderet end voretten, jfr. artikel 236, men det virker ærligt talt utroværdigt, når man fra tilhænger-side siger, at vi ikke kan sige nej til pakken nu. Det er altid næste gang, vi kan sige nej, aldrig nu.

Formanden:

Spørgsmålet vil ligeledes blive besvaret af udenrigsministeren på statsministerens vegne.

Albrechtsen (VS):

Jeg tror ligesom udenrigsministeren – det må jeg konstatere i dag – ikke på, at det kan lade sig gøre at få Danmark ud af EF ved hjælp af et nej til pakken. Det kunne jeg for så vidt godt beklage, men det kan det altså ikke.

Jeg vil godt indlede dette spørgsmål med at sige, at det problem, det drejer sig om, og som hr. Niels Jørgen Thøgersen har understreget, kan illustreres på denne måde: hvilke praktiske konsekvenser ville et nej kunne få? Udenrigsministeren har erkendt, at det ikke rigtig kan få nogen umiddelbare praktiske konsekvenser, andet end at de andre tænker noget oppe i deres hoveder; det må de jo gerne.

Jeg kunne godt stille spørgsmålet på denne måde: hvis nu de begyndte at mobbe Danmark, så er det egentlig ikke Danmark, der får de største problemer, så ville det udløse en almindelig krise i EF. Ville det ikke være resultatet? Det var ikke Danmark som sådan, der ville få problemet. Der ville blive en almindelig politisk krise, og det ville de ikke udløse alene til ære for Danmark. Er det ikke korrekt?

Statsministeren (Ellemann-Jensen, fg.):

Inden jeg svarer på det spørgsmål, der ifølge dagsordenen er stillet her, må jeg måske lige svare på den reminiscens fra den sidste runde spørgsmål, som lå her.

Jeg har så sandelig da prøvet at belyse, at det får praktiske konsekvenser for Danmark at sige nej, særdeles kontante praktiske konsekvenser. Det har ikke noget at gøre med mobning eller andet. Det har alene at gøre med, hvordan Fællesskabet fungerer.

Det, der er spørgsmål nr. S 630, er jo, om jeg er enig i pjecen fra EF-Kommissionens oplysningskontor om, at »Danmark kan sige nej til hvad som helst«.

Jeg vil sige ganske klart, at Danmark kan, også efter at pakken er vedtaget, sige nej til, hvad vi opfatter som vitale spørgsmål, og det vil i praksis sige: vi kan sige nej til hvad som helst. Det fremgår klart af, hvad regeringen har oplyst om dette spørgsmål, at Luxembourgforliget, der netop vedrører vetoret i vitale spørgsmål, overhovedet ikke har været inddraget i forhandlingerne om EF-pakken. Derfor består Luxembourgforliget eller den såkaldte vetoret fuldstændig uantastet og uændret. Det er et afgørende træk ved Luxembourgforliget, at det ikke er begrænset til specielle områder af traktaten, jfr. den originale tekst til Luxembourgforliget, der jo blev indgået i januar 1966.

De gange et medlemsland har påberåbt sig Luxembourgforliget, har brugt voretten, har det altid været det pågældende land selv, som har afgjort, om der forelå et vitalt spørgsmål. Det vil fortsat være tilfældet. Vi vil altså fortsat i praksis have ret til at sige nej til hvad som helst.

Albrechtsen (VS):

Jeg er meget glad for at høre, at det er sådan, at vi i praksis, altså reelt, altid kan sige nej til hvad som helst. Det er uendelig godt at få det fastslået i den her debat, hvor der har kørt hele denne skrækkampagne. Hvis man kan gøre det med Luxembourgforligets veto, så kan man det i ganske særlig grad, når det gælder den traktatfæstede vetoret, som gælder vedrørende traktatændringer.

Når man nu har ret til at sige nej denne gang og altså også har det næste gang og vi forudsatte, at der skete en eller anden form for konkret mobning – udenrigsministeren har i dag afstået fra bare at antyde, at det